

Valget om å skrive

Av Justina Lichner

Basert på en sann historie

“Og de er fri til å velge” (2 Nephi 2:27).

Justina satt ekstra rakt på stolen. Hun la de nye blyantene sine på pulten. I dag var første skoledag. Hun hadde møtt klassekameratene og laget en morsom tegning.

Så sa fru Werner: “På tide å arbeide med skrijving!” Fru Werner delte ut ark til klassen. “Dere har 30 minutter til å jobbe med dette. Så er det friminutt.”

Justina svelget. “Å nei. Skrijving allerede?” tenkte hun.

I fjor hadde Justina strevd med å lese og skrive. Alle vennene hennes så ut til å like det. Det var ikke så vanskelig for dem. Hva om dette året ble akkurat som det forrige?

Justina tok blyanten. Hun så på arket sitt. Motet sank. Alle de andre elevene skrev. Bortsett fra henne.

Hun ønsket å snakke med fru Werner. Ville hun bli sint fordi Justina hadde problemer? Selv om hun ble det, virket det likevel bedre enn å skrive.

Justina gikk til kateteret. “Fru Werner? Dette er vanskeligere enn det jeg gjorde i fjor. Jeg tror ikke jeg får det til.”

Fru Werner virket ikke sint. Hun smilte til Justina. “Gjør det du kan. Du vil kanskje bli overrasket over hva du får til! Du kan ikke alltid velge hva du er flink til. Men du kan alltid velge hvor hardt du prøver.”

Justina gikk tilbake til pulten sin. Hun tenkte på det fru Werner sa. “Jeg kan velge å prøve.” Det var som det hun lærte i Primær. Klassen leste et skriftsted hvor det sto at vi er “fri til å velge”. Det betydde at vi kunne ta våre egne valg. Vår himmelske Fader stoler på at vi skal ta gode valg. Han lover å hjelpe oss når vi gjør feil.

Kunne skolen bli annerledes i år? Kanskje hun kunne velge å gjøre den annerledes! Justina tok blyanten. Hun så på arket sitt. Magen hennes slappet av. “Greit. Jeg skal klare dette”, tenkte hun.

Det ringte ut. Justina var ikke ferdig ennå. Men hun hadde kommet over halvveis! Hun rakte opp hånden. “Kan jeg bli og fortsette å arbeide? Jeg er snart ferdig!”

Fru Werner smilte og nikket.

Endelig leverte Justina arket sitt. Hånden verket litt. Til og med hjernen gjorde vondt! Men hun smilte. Hun hadde aldri arbeidet så hardt med å skrive før.

Dagen etter arbeidet klassen med lesing. Fru Werner ba alle om å lese i 20 minutter. Justina prøvde igjen. Hun åpnet boken og uttalte ordene.

Justina begynte å gjøre valg hver eneste dag. Hun valgte å lese. Hun valgte å skrive. Lesing og skrijving var kanskje ikke så ille!

Hun valgte til og med å gå på biblioteket. Hun lånte bøker. I fjor ville hun aldri ha gjort det. Snart leste hun hele tiden. Og det var faktisk gøy! Og jo mer hun leste, desto bedre ble hun til å skrive.

Da Justina ble eldre, var hun glad for at hun hadde valgt å arbeide hardt med å lese og skrive. Nå var det nemlig noe av det hun likte aller best å gjøre. ■

Artikkelforfatteren bor i Rheinland-Pfalz, Tyskland.

VOKSEN

Hei, jeg heter Justina! Etter at jeg lærte å bli glad i å skrive, bare fortsatte jeg å gjøre det. Jeg skrev på videregående skole. Så gikk jeg på universitetet for å lære mer om å skrive. Nå er jeg forfatter! Jeg får lov til å skrive historier som denne om mine utfordringer som barn. Jeg har skrevet for blader, nettsteder og aviser.